09/05/2020

“Ο παράλυτος και η Ανάσταση”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Διαβάστε το κήρυγμα της Κυριακής του Παραλύτου από την Ιερά Μητρόπολη Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων:

Αδελφοί χριστιανοί, Χριστός Ανέστη!

Η σημερινή περικοπή του ιερού Ευαγγελίου [1] μάς διηγείται το θαύμα της ιάσεως του παραλύτου, το οποίο έκανε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός πολύ πριν από το Πάθος και την ανάστασή του. Ανέβηκε, μάς λέει ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα και στην πύλη που ονομάζονταν προβατική, υπήρχε μια δεξαμενή νερού με πέντε στοές, στις οποίες βρίσκονταν πλήθος ασθενών, τυφλών, κουτσών και τα λοιπά, γιατί από καιρού εις καιρόν άγγελος Κυρίου τάραζε τα νερά και όποιος προλάβαινε και έμπαινε πρώτος θεραπεύονταν. Ο Χριστός πλησίασε έναν παράλυτο, ο οποίος ταλαιπωρούνταν επί τριάντα οκτώ έτη, και τόν ρωτά: -Θέλεις να γίνεις υγιής; -Κύριε, τού λέει, δεν έχω άνθρωπο, ώστε όταν ταραχτεί το νερό να με βάλει στην δεξαμενή, και καθώς έρχομαι άλλος προλαβαίνει πριν από μένα. -Σήκω, τού απαντά ο Ιησούς, σήκωσε το κρεβάτι σου και περπάτα, κι αμέσως θεραπεύτηκε ο άνθρωπος, σήκωσε το κρεβάτι του και περπατούσε. Ήταν δε ημέρα Σάββατο, και οι Ιουδαίοι έλεγαν στον θεραπευμένο ότι δεν επιτρέπεται να κουβαλά κρεβάτια το Σάββατο. -Εκείνος που με έκανε υγιή, τούς αποκρίθηκε, μού είπε να σηκώσω το κρεβάτι και να περπατήσω. Δεν ήξερε όμως να απαντήσει και ποιός ήταν αυτός

που τον θεράπευσε, γιατί εν τω μεταξύ ο Χριστός είχε χαθεί μέσα στο πλήθος. Συναντήθηκαν αργότερα στο ιερό, και τού λέει ο Ιησούς, -Ιδού, έγινες υγιής, μην αμαρτάνεις άλλο, για να μη σού συμβεί τίποτα χειρότερο. Έφυγε ο άνθρωπος, πήγε στους Ιουδαίους και τούς είπε ότι ο Ιησούς τον θεράπευσε.

Η τοποθέτηση του αναγνώσματος αυτού στην σειρά των Κυριακών της αναστάσιμης περιόδου, μάς υπαγορεύει την ερμηνεία του με τρόπο αλληγορικό. Πέρα δηλαδή από το προφανές μήνυμα ότι ο θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός είναι ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, στο πρόσωπο του παραλύτου συγκεφαλαιώνεται όλη η ανθρωπότητα και η ιστορία της πτώσεως και της αναστάσεως του ανθρώπου. Η Ιερουσαλήμ συμβολίζει την Άνω Ιερουσαλήμ, την Βασιλεία του Θεού, τον πάλαι και ες αεί Παράδεισο. Εξαιτίας της αμαρτίας ο άνθρωπος εξορίστηκε από τον Παράδεισο, ασθένησε πνευματικά και σωματικά, αφού έχασε το μεγάλο δώρο της αθανασίας, περιπλανήθηκε σε τόπους άγονους και στην κοιλάδα του κλαυθμώνος, όπως χαρακτηρίστηκε ο βίος του πεπτωκότος ανθρώπου.

Αλλά ο Θεός δεν άφησε τα πρόβατα της λογικής του ποίμνης να χαθούν εντελώς. Κι αν έβαλε τα Χερουβείμ με πύρινες ρομφαίες να φυλάσσουν την πύλη του Παραδείσου, άλλη θύρα, την προβατική, άνοιξε στην άνω Ιερουσαλήμ. «Ἐγώ εἰμί ἡ θύρα» των προβάτων, μάς λέει ο Χριστός, «δι’ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται· καί εἰσελεύσεται, καί ἐξελεύσεται, καί νομήν εὑρήσει» [2]. Και σημάδεψε την θύρα αυτή ο Θεός, θέτοντας πρό των πυλών της μια όαση αναψυχής, για να ξεδιψούν οι άνθρωποι από την πνευματική ξηρασία και ενίοτε να λαμβάνουν την εξ’ ύψους δύναμη και να εισέρχονται στην πνευματική Ιερουσαλήμ και στο ιερό, δοξολογούντες τον Θεό. Ήταν οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης, και οι πέντε στοές συμβολίζουν την Πεντάτευχο, δηλαδή τον Μωσαϊκό Νόμο.

Σαν ήλθε όμως το πλήρωμα του χρόνου, έρχεται ο Χριστός, ο επίγειος άγγελος και ο ουράνιος άνθρωπος, προσφέρεται και θεραπεύει τον άνθρωπο, τον μη έχοντα άνθρωπο, και ανασταίνει το ανθρώπινο γένος από την φθορά της αμαρτίας, και μάς εισάγει όλους στην άνω Ιερουσαλήμ, την οποία πλέον έχει εγκαθιδρύσει πρώτα από όλα μέσα μας. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν» [3], μάς λέει, δηλαδή προσέξτε, σάς απάλλαξα από τον θάνατο, δεν ανακαλώ τις αμαρτίες σας, σάς απονέμω χάρη, σάς παρέχω το φως της Αναστάσεως. Προσέξτε και μην αμαρτάνετε πλέον, για να μη σάς συμβεί κάτι χειρότερο, γιατί η δεύτερη πλάνη είναι χειρότερη από την πρώτη.

Καθώς διανύουμε, αδελφοί χριστιανοί, την πάμφωτο περίοδο του Πεντηκοσταρίου, και ψάλλουμε με περισσή χαρά το «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος», λουσμένοι από το ανέσπερο

φως της Αναστάσεως του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού, τούτη η λέξη, το «Κύριος», ας μη μείνει μόνο στα χείλη μας αλλά ας γίνει τρόπος της σκέψης μας, η οποία θα καθορίζει και τα βήματά μας. Γιατί αν αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Κύριό μας, τότε, αδελφοί, δεν μάς απομένει παρά να υπακουμε στις εντολές του, οι οποίες συνοψίζονται στην μία εντολή της αγάπης: Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου, και τον πλησίον σου ως εαυτόν, και αγαπάτε τους εχθρούς ημών. Πρότυπο της αγάπης αυτής έχουμε τον αναστάντα Κύριό μας, ο οποίος μάς καλεί κάθε ημέρα, κάθε στιγμή της ζωής μας να τόν ακολουθούμε, ως πρόβατα λογικά της λογικής του ποίμνης, στον ασφαλή και σωτήριο δρόμο και στη Βασιλεία του, συγκληρονόμους της οποίας και αδελφούς του ονόμασε όλους μας. Αμήν.